

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 27.08.2025
Spisová značka: 24 Cdo 1621/2025
ECLI: ECLI:CZ:NS:2025:24.CDO.1621.2025.1
Typ rozhodnutí: ROZSUDEK
Heslo: Popření otcovství
Dokazování
Dotčené předpisy: § 787 o. z.
§ 776 odst. 1 o. z.
§ 786 odst. 1 o. z.
Kategorie rozhodnutí: B

24 Cdo 1621/2025-64

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Davida Vláčila a JUDr. Romana Fialy v právní věci navrhovatelky (matky) **G. H.**, zastoupené Mgr. Petrou Majerovou, advokátkou se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábřeží č. 958/8, proti otci **J. Č. a nezletilému synovi AAAAA (pseudonym)**, zastoupenému kolizním opatrovníkem městem XY, se sídlem městského úřadu v XY, o popření otcovství, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 21 Nc 7003/2024, o dovolání navrhovatelky proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. února 2025 č.j. 70 Co 252/2024-49, takto:

I. Dovolání navrhovatelky **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Navrhovatelka (matka) se domáhala (návrhem podaným u soudu prvního stupně dne 19.8.2024) určení, že J. Č. (matrikový otec) není otcem nezletilého. Návrh odůvodnila zejména tím, že dne 17.9.2016 spolu s otcem nezletilého uzavřeli manželství, které se postupně stalo nespokojeným, a proto oba manželé následně podali společný návrh na rozvod. Jejich manželství bylo rozvedeno rozsudkem Okresním soudem v Břeclavi ze dne 3.4.2024 č.j. 7 C 70/2024-12, který nabyl právní moci dne 22.4.2024. Protože se nezletilý narodil dne XY, tedy v

tzv. ochranné lhůtě, je v jeho rodném listě uveden jako otec J. Č. Narození nezletilého předcházela ještě za trvání manželství dohoda rodičů, že matka, jíž se nedařilo po delší dobu otěhotnět, podstoupí léčbu na reprodukční klinice. Léčba trvala celkem 3 roky, rodiče se dohodli na léčbě umělým oplodněním spermatem dárce a pokus o umělé oplodnění byl úspěšný dnem XY. V této době spolu rodiče již delší dobu intimně nežili, proto je zcela vyloučeno, aby biologickým otcem nezletilého byl matrikový otec. Ten si toho je vědom a souhlasí s tím, aby jeho otcovství bylo popřeno.

2. Okresní soud v Břeclavi rozsudkem ze dne 26.9.2024 č.j. 21 Nc 7003/2024-19 návrh na popření otcovství zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně vycházel z ustanovení § 787 o.z., podle kterého otcovství nelze popřít k dítěti narozenému v době mezi stošedesátým dnem a třístým dnem od umělého oplodnění provedeného se souhlasem manžela matky, nebo se souhlasem jiného muže, když matka není vdaná, bez ohledu na to, jaké genetické látky bylo použito; uvedené neplatí pouze tehdy, otěhotněla-li matka dítěte jinak. V daném případě bylo zjištěno, že k početí nezletilého došlo formou umělého oplodnění se souhlasem matrikového otce, který byl v rozhodné době manželem matky (navrhovatelky). Tento souhlas – jak soud prvního stupně zdůraznil – je právně závazný a zakládá nevyvratitelnou právní domněnku otcovství. Návrh matky nemůže být úspěšný ani s odkazem na tvrzení, že matrikový otec není biologickým otcem dítěte. Aby mohlo být v takové situaci popření otcovství úspěšné, muselo by být přímo prokázáno, že matka dítěte otěhotněla jinak než při umělém oplodnění pomocí dárce, tedy v důsledku soulože s jiným mužem. V daném případě však matka při výslechu uvedla, že v době rozhodné pro početí nezletilého se intimně nestýkala s nikým. Podle názoru soudu prvního stupně tedy „nebylo prokázáno, že by matka otěhotněla jiným způsobem, a nemohla tak být užita jediná výjimka z aplikace § 787 o.z.“.

3. K odvolání navrhovatelky a otce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19.2.2025 č.j. 70 Co 252/2024-49 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud akcentoval, že navrhovatelka v podaném odvolání nově tvrdila, že souložila s neznámým mužem, se kterým se setkala druhý den po umělém oplodnění v klubu XY. Na jednání odvolacího soudu doplnila, že nezná jméno muže, se kterým souložila. Ačkoli podle názoru odvolacího soudu je takový postup účastníka v odvolacím řízení „na hranici zneužití práva“, přesto se touto skutečností zabýval. Navrhovatelka však ani po poučení podle ustanovení § 118a odst. 1,3 o.s.ř. neuvedla, s kým konkrétně otěhotněla v rámci soulože (míněno konkrétní označení muže), a ani neoznačila rozhodné důkazy k prokázání této skutečnosti, nýbrž toliko uvedla, že důkazem by mohl být její výslech. Za této situace odvolací soud dospěl k závěru, že „matka neunesla břemeno tvrzení ohledně skutečnosti, že souložila s konkrétním mužem. Pokud totiž soud nezná konkrétního muže, s nímž matka souložila, nemůže mu uložit dostavit se ke znalci a podrobit se lékařskému vyšetření, zkoušce krve, aby zjistil, zda je otcem dítěte“. Otcovství takového muže „by bylo třeba prokázat“, a k tomu je podle judikatury Ústavního soudu v paternitních věcech „beze vší pochybnosti zapotřebí provést též vyšetření DNA u tohoto muže“. Povinnost soudu objasnit skutkový stav jej přitom opravňuje i k tomu, aby mj. tomuto muži uložil povinnost dostavit se ke znalci a strpět odběr vzorků nezbytných pro DNA analýzu“, protože „jedině tímto postupem mohou být respektovány převažující zájmy dítěte, jakož i jeho právo znát své rodiče“. Protože navrhovatelka otěhotnění souloží s jiným mužem neprokázala, nemůže být ve věci popření otcovství ve smyslu ustanovení § 787 o.z. úspěšná.

II. Dovolání a vyjádření i němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala navrhovatelka (matka) dovolání. Namítala, že odvolací soud pochybil, jestliže nepřipustil její výslech jako jediný dostupný důkaz, jímž mohla prokázat zpochybnění otcovství matrikového otce, a tedy popřít rozhodné skutečnosti, na nichž bylo založeno právní otcovství podle ustanovení § 787 o.z. Dovolatelka se totiž ocitla v situaci, kdy nemohla osobu, se kterou měla pohlavní styk v době rozhodné pro početí identifikovat konkrétními údaji, věděla pouze, že šlo o cizince, a byla schopna se vyjádřit blíže k jeho podobě. Vzhledem k předchozím četným neúspěšným pokusům o umělé oplodnění se přitom domnívá, že k početí nezletilého došlo souloží právě s touto cizí osobou, nikoliv prostřednictvím umělého oplodnění. Vytkla soudům, že souhlas matrikového otce s umělým oplodněním (udělený v době, kdy s matkou již nežil a jejich soužití bylo ukončeno bez úmyslu jej obnovit) „vzaly jako absolutní základ právní domněnky otcovství“. Takový přístup podle jejího mínění „vede k formalistickému výkladu § 787 o.z., aniž by byly dostatečně zohledněny konkrétní skutkové okolnosti případu a ústavní práva všech zúčastněných osob. Rozhodnutí soudů vnáší do právní praxe nejistotu ohledně závaznosti souhlasu s umělým oplodněním v situaci, kdy ke skutečnému otěhotnění mohlo dojít jiným způsobem, ač bylo započato umělé oplodnění“. Dovolatelka vyjádřila přesvědčení, že „odvolací soud pochybil, pokud k vyvrácení domněnky otcovství podle § 787 o.z. požadoval s jistotou identifikovat jiného muže jako biologického otce“. Dovolatelka má za to, že „k popření otcovství matrikového

otce postačuje zpochybnění toho, že k početí došlo prostřednictvím asistované reprodukce, k níž byl souhlas dán, resp. právní domněnku podle § 787 o.z. by proto mělo být možné vyvrátit nejen tehdy, je-li znám jiný konkrétní muž, ale také v případech, kdy existují vážné důvody pochybovat o tom, že k početí došlo cestou asistované reprodukce, k níž byl daný souhlas udělen. To platí zvláště v situaci, kdy ani matka, ani matrikový otec netrvají na tom, aby byl tento muž zapsán jako otec nezletilého do rodného listu, a žádný z nich nemá zájem na právním vztahu otcovství“. Zápis matrikového otce v rodném listu nezletilého, přestože je jisté, že biologickým otcem není, a navíc s dítětem nemá a do budoucna ani nebude mít vytvořen žádný citový vztah. je podle názoru dovolatelky v rozporu s principem nejlepšího zájmu dítěte. Uvedený stav nenaplnuje účel právní úpravy, která má primárně chránit skutečné rodinné vazby a stabilitu dítěte, nikoliv zakládat právní fikci v rozporu s realitou. Dovatelka se proto domnívá, že „soudy měly citlivěji posoudit okolnosti případu a nelpět formalisticky na výkladu ustanovení § 787 o.z., nýbrž aplikovat toto ustanovení s ohledem na konkrétní skutkový stav a ve světle ústavně zaručených práv všech dotčených osob, především pak práv dítěte a práva matrikového otce na ochranu soukromého a rodinného života“. Navrhla, aby dovolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně aby změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, že se určuje, že matrikový otec není otcem nezletilého.

5. Otec ani opatrovník nezletilého se k dovolání nevyjádřili.

III. Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu – dále jen „o.s.ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

9. V projednávané věci závisí rozsudek odvolacího soudu – mimo jiné – na vyřešení právní otázky, za jakých podmínek (předpokladů) lze podle ustanovení § 787 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.z.“), popřít otcovství k dítěti narozenému v době mezi sto šedesátým dnem a třístým dnem od umělého oplodnění provedeného se souhlasem manžela matky. Vzhledem k tomu, že tato právní otázka doposud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání navrhovatelky je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

10. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

11. Podle ustanovení § 776 odst. 1 o.z. narodí-li se dítě v době od uzavření manželství do uplynutí třístého dne poté, co manželství zaniklo nebo bylo prohlášeno za neplatné, anebo poté, co byl manžel matky prohlášen za nevěstného, má se za to, že otcem je manžel matky.

12. Podle ustanovení § 786 odst. 1 o.z. narodí-li se dítě mezi stošedesátým dnem od uzavření manželství a třístým dnem po jeho zániku nebo prohlášení za neplatné, lze otcovství popřít s výjimkou uvedenou v § 777 jen je-li vyloučeno, aby manžel matky byl otcem dítěte.

13. Ustanovení § 776 o.z. zakotvuje tzv. první domněnku otcovství. Tato domněnka se uplatňuje působením samotného zákona (ex lege) a zakládá otcovství manžela matky bez dalšího, jakmile dojde k naplnění hypotézy, tzn. narození dítěte za trvání manželství nebo v tzv. ochranné době. Jakékoliv další okolnosti (zejména zda k samotnému početí došlo již před sňatkem či poté, přirozeně nebo v důsledku umělého oplodnění, zda spolu manželé fakticky žijí či nikoli, nebo jestli manžel vůbec mohl dítě objektivně zplodit) jsou irelevantní. Pro zápis

otcovství do matriky není třeba žádné další právní jednání či rozhodnutí. V projednávané věci nejsou pochybnosti o tom, že otcovství matrikového otce k nezletilému bylo založeno první domněnkou podle ustanovení § 776 o.z., neboť nezletilý se narodil matce po rozvodu manželství v tzv. ochranné době. Současně se z obsahu spisu podává, že nezletilý se narodil dne XY poté, co matka dne XY (ještě za trvání manželství) absolvovala se souhlasem svého tehdejšího manžela (nynějšího matrikového otce) úspěšný pokus o umělé oplodnění. Obecně pro popření otcovství manžela matky platí, že může být podle ustanovení § 786 odst. 1 o.z. popřeno jen tehdy, je-li prokázáno, že manžel matky není (nebo nemůže být) biologickým otcem dítěte (typicky z důvodu, že s matkou dítěte v rozhodné době nesouložil, případně že je neplodný). Popření otcovství k dítěti počatému umělým oplodněním se však řídí zvláštní právní úpravou, která pro tento proces stanoví přísnější podmínky s ohledem na níže rozvedená specifika tohoto způsobu otěhotnění.

14. Podle ustanovení § 787 o.z. otcovství nelze popřít k dítěti narozenému v době mezi sto šedesátým dnem a třístým dnem od umělého oplodnění provedeného se souhlasem manžela matky, nebo se souhlasem jiného muže, když matka není vdaná, bez ohledu na to, jaké genetické látky bylo použito. To neplatí, otěhotněla-li matka dítěte jinak.

15. Z citovaného ustanovení vyplývá, že otcovství k dítěti vzešlému z umělého oplodnění, které se narodilo v rozhodné době, v zásadě nelze popřít, pokud bylo umělé oplodnění provedeno – tak jako daném případě – se souhlasem dotčeného muže. Pravidlo zákazu (nemožnosti) popření otcovství dopadá jak na případy, kdy je otcovství – tak jako v projednávané věci – založeno první domněnkou podle ustanovení § 776 o.z. (tj. umělé oplodnění provedené u provdané ženy se souhlasem jejího manžela), tak na situace, kdy je otcovství založeno podle ustanovení § 778 o.z. (tj. umělé oplodnění provedené u neprovdané ženy se souhlasem jejího partnera). Toto pravidlo „neplatí“ jen tehdy, „otěhotněla-li matka dítěte jinak“. Skutečnost akcentovaná dovolatelkou, že otec dítěte vzešlého z umělého oplodnění není jeho biologickým otcem, je zde – z důvodů rozvedených níže – zcela nerozhodná (není relevantním důvodem pro popření otcovství). Zákon tímto způsobem reflektuje aktuální možnosti početí dítěte za pomoci asistované reprodukce, jejíž konkrétní pravidla stanoví zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách.

16. Asistovaná reprodukce je nejčastěji indikována ze zdravotních důvodů při léčbě neplodnosti ženy nebo neplodnosti muže (srov. § 3 odst. 1 cit. zákona) a lze ji provést pouze s písemným souhlasem muže, který musí být opakovaně udělen před každým provedením umělého oplodnění (srov. § 8 odst. 2 cit. zákona). Samo umělé oplodnění je definováno jako přenos spermií či in vitro vzniklého lidského embrya do pohlavních orgánů ženy (srov. § 3 odst. 3 cit. zákona). Pro umělé oplodnění ženy lze použít jak vajíčka, tak spermie přímo od neplodného páru (tzv. umělé oplodnění homologní), nebo lze zavést zárodečné buňky darované jinou osobou, anonymním dárce (tzv. umělé oplodnění heterologní) (srov. § 3 odst. 4 cit. zákona). Toto rozlišování je významné především s ohledem na skutečnost, že zatímco při homologním umělém oplodnění bude dán soulad mezi otcovstvím biologickým a právním, v případě heterologního umělého oplodnění, které bylo provedeno v posuzovaném případě (byly použity spermie anonymního dárce), je tento soulad z povahy věci vyloučen. Jde o jediný případ, kdy zákon takovýto nesoulad nejen předpokládá, ale také z logických důvodů neumožňuje jeho odstranění a nepovažuje tento stav na újmu zájmům dítěte.

17. Z uvedeného vyplývá, že vzhledem k popsáným možnostem (metodám) umělého oplodnění ustanovení § 787 o.z. nerozlišuje, zda byly použity spermie získané od muže, který se ženou podstupuje léčbu neplodnosti společně, nebo zda byly použity spermie anonymního dárce. V obou případech (slovy zákona „bez ohledu na to, jaké genetické látky bylo použito“) zákon chrání (a podporuje) úmyslné rodičovství, tedy situaci, kdy muž dobrovolně a vědomě souhlasil s umělým oplodněním, byť v případě anonymního dárce věděl, že nebude (zároveň) biologickým otcem dítěte. Souhlas muže s umělým oplodněním (bez ohledu na to, co bylo jeho motivem či pohnutkou k udělení tohoto souhlasu) zákon pokládá, a to plně v souladu s principy autonomie vůle a odpovědného rodičovství, za právní akt, kterým muž přijímá roli otce. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že otcovství k dítěti vzešlému z umělého oplodnění není dílem náhody (jako tomu může být u přirozeného početí), ale jde o úmyslný právní a morální závazek, a to nejen ve vztahu k matce, ale především vůči dítěti, které z vůle obou rodičů touto cestou přijde na svět. Primární je zde tedy ochrana zájmu dítěte, které se narodí za pomoci asistované reprodukce, na právně uznaného otce, pokud byl zákrok proveden s jeho souhlasem. Kvalita vztahů mezi rodiči a dítětem, případně mezi rodiči navzájem a jejich následné postoje k rodičovství nejsou významné a nelze k nim v řízení o popření otcovství podle § 787 o.z. přihlížet. Jelikož jednoznačným smyslem dotčené právní úpravy je právní jistota dítěte a stabilita jeho rodinných poměrů, je tato právní úprava – jak příležitostně v tomto směru uvedl soud prvního stupně – „významná zejména pro situace, kdy biologický otec není znám nebo není identický s mužem, který dal k umělému oplodnění souhlas“.

18. Jako výjimku ze zásady zákazu (nemožnosti) popření otcovství k dítěti počatému pomocí umělého oplodnění provedeného v tzv. kritické době se souhlasem muže z neplodného páru zákon vymezuje toliko situaci, že „matka otěhotněla jinak“. Protože jde o zákonnou výjimku z pravidla, je třeba ji vykládat restriktivně a současně – stejně jako ve všech (nejen) paternitních věcech – v souladu s nejlepším zájmem dotčeného dítěte. Zákonnou formulaci, že „to (pravidlo zákazu popření otcovství) neplatí, otěhotněla-li matka jinak“, je proto třeba nepochybně chápat tak, že úspěšné popření otcovství je možné jen tehdy, že zde vymezená situace opravdu nastala, tj. je-li prokázáno, že matka vskutku „otěhotněla jinak“. Pro vyvrácení zákonné domněnky otcovství k dítěti počatému za pomoci umělého oplodnění tedy nestačí pouhé tvrzení matky (nebo otce), že matka otěhotněla jinak než pomocí umělého oplodnění, případně – jak se mylně domnívá dovolatelka – že „postačuje zpochybnění faktu (existence důvodných pochybností), že k početí došlo prostřednictvím asistované reprodukce, k níž byl souhlas manžela dán“, nýbrž tato skutečnost musí být v řízení o popření otcovství postavena najisto. Musí být označeny důkazy, které spolehlivě vyvrátí presumovaný kauzální vztah mezi umělým oplodněním a otěhotněním. Způsob, jakým lze tuto skutečnost prokázat, se bude lišit podle toho, zda šlo o homologní nebo heterologní asistovanou reprodukci, kdy je použito genetické látky anonymního dárce. Pokud mělo být provedeno homologní umělé oplodnění, znaleckým dokazováním (testem DNA) lze poměrně jednoduše stanovit, že otcem dítěte není muž, který dal k umělému oplodnění souhlas, a nepřímo tak dokázat, že matka otěhotněla jinak než v důsledku umělého oplodnění genetickou látkou manžela (příp. partnera, není-li matka vdaná). Bylo-li však – tak jako v daném případě – provedeno heterologní umělé oplodnění genetickou látkou anonymního dárce, je situace pro popírajícího účastníka složitější. Musí prokázat, že matka dítěte otěhotněla jinak než při umělém oplodnění pomocí anonymního dárce, tedy že otěhotněla přirozenou cestou, zpravidla v důsledku soulože s jiným mužem (obdobně srov. KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka. § 787 [Popírání otcovství v případě umělého oplodnění]. In: KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, HRUŠÁKOVÁ, Milana, WESTPHALOVÁ, Lenka a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 545–546, marg. č. 3.). Možnost spolehlivého prokázání této (tvrzené) skutečnosti se ovšem zpravidla neobejde bez odběru vzorku DNA konkrétního muže, s nímž matka (podle tvrzení popírajícího účastníka) měla přirozeně otěhotnět, za účelem zjištění, zda jde skutečně o biologického otce dítěte. K problematice případného nedobrovolného odběru biologických vzorků v paternitních věcech Ústavní soud vyjádřil názor, že soud je oprávněn uložit (žalovanému) muži, aby se v souladu s ustanovením § 127 odst. 3 o.s.ř. dostavil ke znalci a strpěl odběr vzorků DNA, a to za účelem určení, popř. vyloučení otcovství. Není přitom v rozporu s ústavním pořádkem, vynucuje-li soud splnění této povinnosti na žalovaném, který se odmítá vyšetření podrobit, za pomoci pořádkových pokut či předvedení (srov. odvolacím soudem zmíněný náleží Ústavního soudu ze dne 28.2.2008 [sp. zn. I. ÚS 987/07](#) nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 22.9.2015 [sp. zn. I. ÚS 2693/15](#)). Judikatorně je tak zajištěno, aby provedení tohoto stěžejního důkazu nebylo závislé pouze na ochotě a dobré vůli dotčeného muže, který vždy nemusí mít snahu v tomto směru vyhovět.

19. V projednávané věci navrhovatelka (matka) teprve v odvolacím řízení tvrdila, že otěhotněla přirozenou cestou v důsledku soulože s jiným (od otce dítěte odlišným) mužem. Za účelem prokázání této skutečnosti byla proto odvolacím soudem patřičně vedena k tomu, aby tohoto muže konkrétním a nezaměnitelným způsobem (uvedením jména, příjmení, data narození, bydliště) označila tak, aby bylo možno u tohoto muže provést odběr vzorku DNA. Jestliže matka u jednání před odvolacím soudem dne 19.2.2025 po náležitém poučení (že může být úspěšná, „jen když označí konkrétního muže, se kterým souložila“) jednoznačně uvedla, že „jméno muže nezná, potkali se v klubu XY“, potom nelze – jak činí navrhovatelka v dovolání – odvolacímu soudu důvodně vytýkat, že jako nadbytečný již neprovedl navržený důkaz jejím výsledkem. Ostatně ani v dovolání matka neuvádí žádné konkrétní identifikační údaje k osobě tohoto muže, které chtěla svým (tehdy navrženým) výsledkem v odvolacím řízení doplnit; naopak v dovolání opakuje, že „šlo o cizince“, že by „byla schopna se vyjádřit blíže (jen) k jeho podobě“. Za tohoto stavu tedy dospěl odvolací soud ke správnému závěru, že „matka soulož s jiným (konkrétním) mužem neprokázala“, a že proto nebylo možno jejímu návrhu vyhovět.

20. Závěrem dovolací soud podotýká, že bez označení konkrétního muže si lze představit úspěch ve věci za situace, kdyby bylo (znaleckým posudkem) prokázáno, že k otěhotnění došlo dříve nebo později, než se mělo stát v důsledku umělého oplodnění. Takový časový nesoulad ovšem v projednávané věci matka netvrdí a z jejího odvolání se navíc podává, že k souloži s jiným mužem mělo dojít již druhý den po umělém oplodnění („den po XY“), tedy ve zcela nevýznamném časovém rozmezí od umělého oplodnění.

21. Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu je věcně správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o.s.ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst. 3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání navrhovatelky (matky) podle ustanovení § 243d písm. a) o.s.ř. zamítl.

22. S ohledem na ustanovení § 23 z.ř.s. ve spojení s ustanovením § 243b o.s.ř. nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 27. 8. 2025

JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D.
předseda senátu